

Z Vyžlovky na Šemberu (s přidanou hodnotou)

Možná že nadpis naší dnešní kroniky nic moc neříká, tak tedy Vyžlovka je malá obec na východ od Prahy a Šembera je kdysi divoká říčka, tedy v dobách, kdy ještě v Čechách občas pořádně zapršelo, říčka plná balvanů uprostřed rozlehlých kosteleckých lesů.

Máte-li tedy chuť podívejte se na naši foto-kroniku z dnešního výletu

Vyžlovku jsme pro ten dnešní výlet vybrali záměrně, obklopena rybníky a hlubokými lesy, lákala v minulém století během letních měsíců Pražáky po stovkách a byly to často známé osobnosti, politici, herci, zpěváci a vůbec lidé od kumštu. Možná že jsou tu i dnes, ale za neprůhlednými zdmi svých letních sídel jsou dobře schováni. My se ale schovávat nemusíme, leda tak v lesním stínu, před spalujícím sluníčkem současných tropických dnů.

Proto jsme vystoupili z autobusu právě tady, nedaleko od lesa, na vyžlovské návsi, před **hotelem Praha**. Je to hotel vlastně historický, brzy mu bude 100 let, byl postaven v roce 1932 a se svým velkým sálem, restaurací a hostinskými pokoji se stal tehdy centrem zdejšího společenského života. Ty časy jsou ale dávno pryč, tak turisté musí vzít za vděk že je otevřená alespoň restaurace. Co se na Vyžlovce naopak nezměnilo je pěkné přírodní koupání. Nezbývá tedy, než se rozhlédnout po návsi. Je tu téměř vše co na takové vesnické návsi bývá, obecní úřad, škola, pomník obětem obou světových válek pod památnými lipami a kaplička sv. Václava. Zajímavý je i obecní znak Vyžlovky, dva bílí honičí psi s červenými vyplazenými jazyky, červenými obojkami a zelenými bukovými listy.. Odkazuje na honitbu v okolních lesích a bukové listy zase na rozsáhlé přírodně chráněné bučiny.

Jak jsme se tak po návsi rozhlíželi vyšel z hotelu člověk a když nás spatřil začal uklízet restaurační předzahrádku neuvěřitelným způsobem. Motorovým fukarem, za obrovského rámusu, vyhnal oblaka prachu do okolí restaurace. Pořádku milovný hoteliér!!

Před hotelem tedy uklizeno, kaplička se školou a obecní úřadem jsou opraveny a oběti válek také odpočívají v pokoji.

Je sice ráno, ale teplota rychle narůstá a k lesu je to ještě pěkný kousek, Zelená turistická značka nás vede do mírného svahu za obec. Cesta se mění v luční pěšinku.

Z louky nad Vyžlovkou je pěkný výhled, na obec v protějším svahu a na téměř nekonečnou chatovou zástavbu, českou specialitu, nic takového asi ve světě nenajdete.

I soukromou louku na které jsme se zastavili je dobré zmínit. Na našem snímku to sice vidět není ale jen kousek dál od cestičky kvete docela pěkně. Není to sice to co to bývalo kdysi ale i malé změny k lepšímu potěší.

Vyšlapaná pěšinka míří mezi chaty a k místnímu fotbalovému hřišti, podle něj se dostáváme na Starou cestu. A to je již hodně stará historie. Kdysi tudy vedla takzvaná „státovka“ na Kutnou horu.

Starou cestu lemují les Bukovina. Kultivovaný smíšený les, kde se střídají smrkové porosty s bukovými a dubovými hájky. Zcela jiný les než v kaňonu kolem Šembery a bohužel ani on není schopen odolat kůrovci, smrkový porost postupně mizí a my již dlouho sledujeme je li smysluplně nahrazován pestrou skladbou nových stromů, říká se tomu biodiverzita a netýká se to jenom lesních stromů.

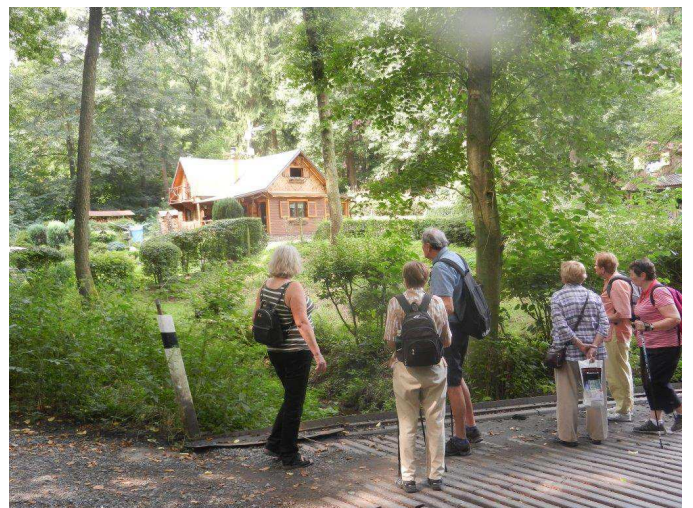
Prošli jsme Bukovinou a asi po třech kilometrech prosvítá okrajem lesa vodní hladina. Ze všech stran obklopen lesem, rybník „Pastviny“. Kde jinde udělat malou přestávku.

Opouštíme toto romantické místo, jen kousek pod svahem začíná osada Kolorádo, ta byla za první republiky založená trempy, ti sem jezdili nejprve „pod širák“, byla to tehdy u nás zlatá éra trempinku. Potom trochu zestárli, tak si začali stavět z toho co bylo v lese k máni sruby.

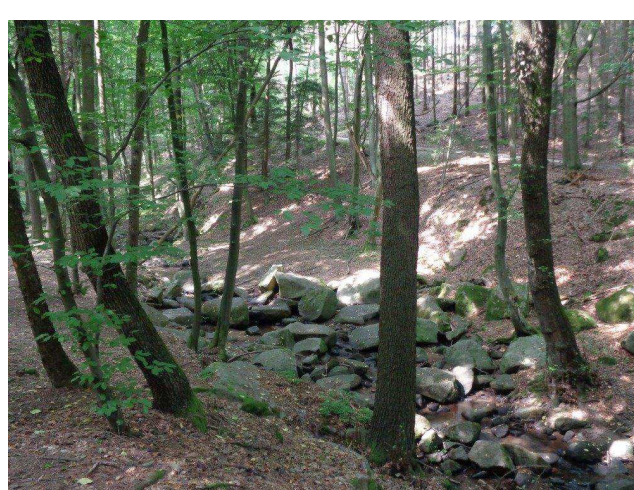
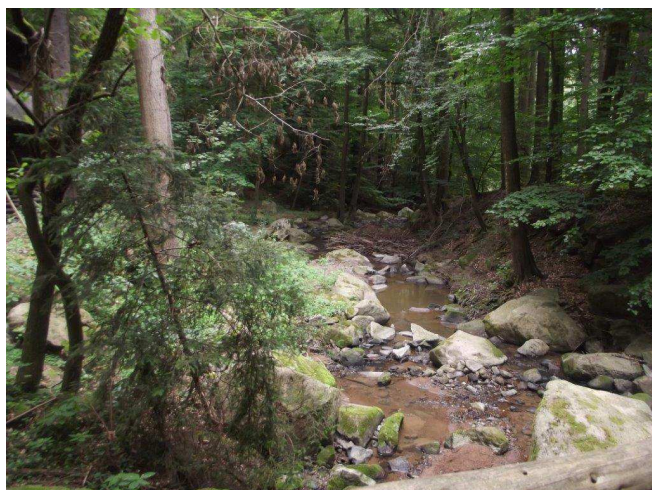
No a dnes to vypadá asi takto, k tomu všude parkující auta nebo drahé motocykly.

Chatová osada pomalu končí a my vcházíme do hlubokého údolí říčky Šembery. Místa jsou to vpravdě historická, kdysi právě tady končila ves Kozojedy která postupně nahradila rozsáhlé pohanské osídlení ze 12.stol. Jejím základem byl nedaleký, několikrát přestavěný kostelík sv. Martina a nedaleko na kopci nad řekou strážný hrad Šember. Něco málo z těchto událostí ve středověku si tady lze přečíst

Dál již končí civilizace a my stoupáme do svahu, všude kolem nás balvany a pod námi by se měla právě přes ty balvany s rachotem řítit divoká Šembera. Realita je ale jiná, posuďte sami, chybí voda.

Říčku Šemberu prý probudí jen dlouhodobé vydatné deště, ale i tak téměř bez vody je to zajímavá podívaná. Před námi je můstek, říká se tu „Na Zámkách“ a turistické cesty se zde dělí. Opouštíme červenou a jdeme po žluté, ta míří na Doubravčice, do části Čihadla.

Tady na můstku již končí veškerá legrace, před námi je nejméně kilometr do kopce a z větší části na sluníčku. Ta dnešní třícítka nás asi pěkně prověří. Ještě cestou dvě zajímavosti, jen kousek od říčky hmyzí hotel, obrovský tlející kmen a na okraji lesa loňský suchý bodlák. Ne jeden, ale snad několik tisíc. K čemu si je v Čihadlech v okolí přepychových zahrad pěstují to opravdu hlava nebere.

Kašlem ale na bodláky, před námi je cíl dnešního výletu, cukrářství U Bártů v Čihadlech, Tak rychle dovnitř, umýt se a zasednout. Měli jsme štěstí zastíněný přístřešek je volný, prima posezení. Hádejte kde nebo co byla ta přidaná hodnota. Dále již asi bez komentáře.

V Doubravčicích 14.srpna 2020. Výlet připravili Mirek a Zdenka Bernátovi. Foto-kronika Mirek. Fotografovaly Vendula Bukalová, Jarmila Kočová a Mirek

